

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.594 van 4 november 2015
in de zaak A. 217.133/XIV-36.693**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Oriane Todts
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 1 oktober 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 150.902 van 14 augustus 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 6 oktober 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet), doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest die bepalingen zou hebben geschonden. Artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

1.2. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat de motivering van het bestreden arrest niet correct is waar wordt vermeld dat verzoeker een vraag tot horen heeft ingediend terwijl het de verwerende partij is die heeft gevraagd om te worden gehoord. De bewuste passage in het bestreden arrest betreft duidelijk een materiële vergissing die echter geen invloed heeft op de strekking van het bestreden arrest. De kritiek in het eerste middelonderdeel kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

1.3. Wat het tweede middelonderdeel betreft, wordt in het bestreden arrest niet louter gesteld dat verzoeker zijn geaardheid “niet heeft aangevoerd bij de eerste gelegenheid die hem werd geboden om de vervolgingsgronden uiteen te zetten”, zoals beoogd in het door verzoeker aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 2 december 2014. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat verzoeker te dezen pas melding maakt van zijn geaardheid in een aanvullende nota die op de terechtzitting naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag werd neergelegd, terwijl hij dit element reeds bij vele gelegenheden had kunnen aanbrengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er meer bepaald op dat hij dit element niet heeft aangebracht “tijdens [...] haar eerste asielaanvraag [...] noch nadien tijdens het voorafgaande/eerdere verloop van haar huidige tweede asielaanvraag [...]” en hij ook tijdens de “volgende derde asielaanvraag [...] en zelfs tijdens [zijn] zesde asielaanvraag (en hieraan voorafgaande aanvragen) [...] met geen woord over [zijn] voorgehouden geaardheid, en het feit dat [hij] in [zijn] land van herkomst een homoseksuele relatie zou hebben gehad [heeft gerept]”. Wat betreft de brief van T.W. stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont en niet wordt voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die met hervormingsbevoegdheid oordeelt over een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die omstandigheden op wettige wijze besluiten dat aan de “voorgehouden seksuele geaardheid [...] geen geloof [kan] worden gehecht” en dat die vaststelling “blijk [geeft] van een manifest gebrekkige medewerking en een overduidelijk opportunisme”. Het tweede middelonderdeel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Om de bovenvermelde redenen dient niet te worden ingegaan op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier november tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams